

Sygn. akt I ACa 1546/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lipca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Małgorzata Stanek (spr)

Sędziowie: SSA Wiesława Kuberska

del. SSO Barbara Bojakowska

Protokolant: sekr. sąd. Anna Krzesłowska

po rozpoznaniu w dniu 27 lipca 2018 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Fundusz Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko G. G. (1) i A. G. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 24 listopada 2016 r. sygn. akt I C 999/16

1. oddala apelację;

2. zasądza od G. G. (1) i A. G. (1) na rzecz (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 4050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

I ACa 1546/17

UZASADNIENIE

(...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty wniósł do Sądu Okręgowego w Łodzi pozew o zapłatę i w związku z powyższym wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i orzeczenie, aby strona pozwana A. G. (1) i G. G. (1) zapłacili solidarnie na rzecz powoda (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.:

1) kwotę w wysokości 94 820 ,27 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty kapitału 71 666,78 zł od dnia następnego po dniu cesji tj. od dnia 24.12.2014 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od strony pozwanych na rzecz powoda zwrot kosztów procesu, w tym kosztów prowizji pobranej od uiszczonej przez stronę powodową opłaty sądowej od pozwu oraz kosztów zastępstwa procesowego;

W przypadku braku podstaw do wydania nakazu zapłaty postępowaniu upominawczym lub w razie skutecznego wniesienia sprzeciwu wniósł o:

1.wydanie wyroku orzekającego, aby pozwani A. G. (1) i G. G. (1) zapłacili solidarnie na rzecz powoda (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. kwotę w wysokości 94 820,27 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty kapitału 71 666,78 zł od dnia następnego po dniu cesji tj. od dnia 24.12.2014 r. do dnia zapłaty, oraz

2.zasądzenie od pozwanych A. G. (1) i G. G. (1) na rzecz powoda (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów prowizji pobranej od uiszczonej przez stronę powodową opłaty sądowej od pozwu i kosztów poniesionej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,

W uzasadnieniu podał, że w dniu 11 lutego 2011 r. Bank (...) S.A. z siedzibą we W. zawarł z pozwaną w ramach prowadzonej przez nią działalności gospodarczej A. G. (2) (...) - SPRZEDAŻ I MONTAŻ ART. BUDOWLANYCH umowę o kredyt na działalność gospodarczą- biznes ekspres nr (...). Bank udzielił pozwanej kredyt w wysokości 100 000,00 zł. Zgodnie z treścią zawartej umowy (paragraf 3.04) pozwana była zobowiązana do zapłaty odsetek kapitałowych tytułem wykorzystanego kredytu oraz w przypadku niewywiązania się pozwanej z terminowej spłaty kredytu lub jego raty, pozwana miała zapłacić bankowi odsetki karne w wysokości trzykrotności stopy kredytu lombardowego od przeterminowanego kredytu (paragraf 3.05). Pozwany G. G. (1) poręczył za zobowiązanie kredytobiorcy. Wobec niedotrzymania przez stronę pozwaną warunków określonych w umowie roszczenie stało się wymagalne z dniem 24 lutego 2013 r. Kredytodawca po wypowiedzeniu umowy wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) w dniu 24 kwietnia 2013 r. przeciwko stronie pozwanej, któremu w dniu 8 maja 2013 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny nadał klauzulę wykonalności w sprawie sygn. akt II 1 CO 3500/13. Z przedłożonego Bankowego Tytułu Egzekucyjnego wynika, iż pierwotny wierzyciel liczył odsetki umowne od kwoty należności głównej za okres od dnia 10.08.2012 r. do dnia 28.02.2013 r. Nadto od kwoty kapitału w wysokości 71 666,78 zł od dnia 24.04.2013 r. do dnia rzeczywistej zapłaty pierwotny wierzyciel naliczał odsetki umowne dla zadłużenia przeterminowanego według zmiennej stopy procentowej w wysokości trzykrotności oprocentowania kredytu lombardowego NBP, wynoszącej na dzień wystawienia (...) 16,50 % w stosunku rocznym oraz od kwoty odsetek kapitałowych w wysokości 6 031,69 zł odsetki ustawowe od dnia 24.04.2013 r. do dnia rzeczywistej zapłaty według ustawowej stopy procentowej wynoszącej w dniu wystawienia (...) 13,00 % w stosunku rocznym. Na skutek umowy cesji Bank (...) S.A. z siedzibą we W. w dniu 16.12.2014 r. zbył wymagalną wierzytelność przysługującą od strony pozwanej na rzecz (...) Finanse I (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K.. Następnie w dniu 23.12.2014 r. (...) Finanse I (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. zbył wierzytelności przysługującą mu od strony pozwanej na rzecz (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W..

Sąd Okręgowy w Łodzi w dniu 28 stycznia 2016r wydał nakaz zapłaty w całości uwzględniając powództwo;

Od powyższego nakazu zapłaty pozwani wnieśli skutecznie sprzeciw, w którym wnieśli o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania od powoda na rzecz pozwanych.

W uzasadnieniu pozwani zaprzeczyli wszelkim twierdzeniom powoda zarówno co do wysokości roszczenia jaki i jego zasadności. W ich ocenie powód nie wykazał wysokości wierzytelności, w tym nie przedstawił kalkulacji dochodzonego roszczenia. Powód nie wykazał legitymacji czynnej do występowania w niniejszym postępowaniu. Zarzucili również, że umowa nie została wypowiedziana a pozwani nie zostali skutecznie powiadomieni o cesji wierzytelności. W kolejnym piśmie procesowy pozwani podnieśli dodatkowo zarzut przedawnienia.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Łodzi:

1. zasądził od pozwanych A. G. (3) i G. G. (2) solidarnie na rzecz (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwoty:

a) 94.820,27zł wraz z odsetkami ustawowymi od 24 grudnia 2014r do dnia 31 grudnia 2015 i od 1.01.2016r z odsetkami za opóźnienie aż do dnia zapłaty co do kwoty 71.666,78zł;

b) 8.359zł tytułem zwrotu kosztów postępowania w tym kwoty 3.600zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd I instancji ustalił, że w dniu 11 lutego 2011 r. Bank (...) S.A. z siedzibą we W. zawarł z pozwaną w ramach prowadzonej przez nią działalności gospodarczej A. G. (2) (...) - SPRZEDAŻ I MONTAŻ ART. BUDOWLANYCH umowę o kredyt na działalność gospodarczą biznes ekspres nr (...). Bank udzielił pozwanej kredyt w wysokości 100 000,00 zł. Zgodnie z treścią zawartej umowy (paragraf 3.04) pozwana była zobowiązana do zapłaty odsetek kapitałowych tytułem wykorzystanego kredytu oraz w przypadku niewywiązania się pozwanej z terminowej spłaty kredytu lub jego raty, pozwana miała zapłacić bankowi odsetki karne w wysokości trzykrotności stopy kredytu lombardowego od przeterminowanego kredytu (paragraf 3.05). Pozwany G. G. (1) poręczył za zobowiązanie kredytobiorcy. Wobec niedotrzymania przez stronę pozwaną warunków określonych w umowie roszczenie stało się wymagalne z dniem 24 lutego 2013 r. Kredytodawca po wypowiedzeniu umowy wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) w dniu 24 kwietnia 2013 r. przeciwko stronie pozwanej, któremu w dniu 8 maja 2013 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny nadał klauzulę wykonalności w sprawie sygn. akt II Co 3500/13. Z przedłożonego Bankowego Tytułu Egzekucyjnego wynika, iż pierwotny wierzyciel liczył odsetki umowne od kwoty należności głównej za okres od dnia 10.08.2012 r. do dnia 28.02.2013 r. Nadto od kwoty kapitału w wysokości 71 666,78 zł od dnia 24.04.2013 r. do dnia rzeczywistej zapłaty pierwotny wierzyciel naliczał odsetki umowne dla zadłużenia przeterminowanego według zmiennej stopy procentowej w wysokości trzykrotności oprocentowania kredytu lombardowego NBP, wynoszącej na dzień wystawienia (...) 16,50 % w stosunku rocznym oraz od kwoty odsetek kapitałowych w wysokości 6 031,69 zł odsetki ustawowe od dnia 24.04.2013 r. do dnia rzeczywistej zapłaty według ustawowej stopy procentowej wynoszącej w dniu wystawienia (...) 13,00 % w stosunku rocznym. Na podstawie tytułu wykonawczego (...) S.A. prowadził postępowanie egzekucyjne. Na skutek umowy cesji Bank (...) S.A. z siedzibą we W. w dniu 16.12.2014 r. zbył wymagalną wierzytelność przysługującą od strony pozwanej na rzecz (...) Finanse I (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K.. Następnie w dniu 23.12.2014 r. (...) Finanse I (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. zbył wierzytelności przysługującą mu od strony pozwanej na rzecz (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.. Zadłużenie strony pozwanej po przelaniu wierzytelności wynosiło 95 199,74 zł, na które składały się:

-należność główna w wysokości 71 666,78 złotych;

-odsetki karne naliczone za opóźnienia w spłacie zobowiązania w wysokości 17 121,80 złotych;

-odsetki umowne naliczone przez pierwotnego wierzyciela w wysokości 6 031,69 złotych;

- koszty 379,47 złotych

Powód skierował do pozwanego zawiadomienie o cesji wierzytelności oraz wezwanie do zapłaty celem polubownego zażegania sporu.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy, który nie był w zasadzie kwestionowany przez pozwaną, a jedynie ponosili, że należność została już zasądzona, a w związku z tym zachodzi powaga rzeczy osądzonej.

W celu uzyskania harmonogramu spłat dokonanych przez pozwanego niezbędne jest uzyskanie od poprzedniego wierzyciela harmonogramu spłat, a obowiązek udowodnienia, że takowe zostały przez pozwanego dokonane ciąży zgodnie z art.6 kc na pozwanym. Powód nabył od poprzedniego wierzyciela określoną wysokość i nie musi mieć wiedzy co do spłat powoda na rzecz poprzedniego wierzyciela. Poza tym, w ocenie Sądu I instancji pozwany nie udowodnił, że w ogóle te spłaty były i nie zostały one już przez poprzedniego wierzyciela prawidłowo rozliczone. Dodatkowo zdaniem Sądu Okręgowego wyciąg z umowy o przelew wierzytelności zawiera wystarczające informacje dla wykazania nabycia wierzytelności. Ponadto powyższy wyciąg z umowy o przelew wierzytelności

został poświadczony za zgodność z oryginałem przez radcę prawnego, co czyni zadość wymogom ustawy o radcach prawnych a w związku z tym żądanie oryginału całej umowy zmierza zdaniem Sądu jedynie do przedłużenia postępowania. Dokumenty zgromadzone w sprawie jednoznacznie potwierdzają, iż doszło do cesji wierzytelności z tytułu umowy kredytu na rzecz powoda. Pozwani kwestionują również umocowanie osób podpisanych na umowach cesji. Wobec powyższego, strona powodowa przedstawiła podstawę umocowania każdego z pełnomocników zawierających przedmiotowe umowy cesji. Umowa przelewu wierzytelności z dnia 16 grudnia 2014 r. została zawarta przez E. P. i C. S., działających w imieniu Banku (...) S.A. a S. S. i R. L., działającym w imieniu (...) Finanse I (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego. Wraz z ww. umową cesji powód przedłożył akt notarialny z dnia 25 sierpnia 2014 r. Rep. A nr 1695/2014, w którym to akcie członkowie zarządu Banku (...) S.A., tj. M. P. i M. S. udzielili pełnomocnictwa E. P., B. B. oraz C. S. do reprezentowania Banku w zakresie czynności zmierzających do zawierania umów sprzedaży wierzytelności, jak i do zawierania tych umów. W przedłożonej przez powoda dokumentacji znajduje się również pełnomocnictwo z dnia 18 czerwca 2014 r., z którego wynika upoważnienie (...) Finanse S.A. do działania w imieniu (...) Finanse I (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego. Zgodnie natomiast z odpisem pełnym z (...) Finanse S.A. S. S. i R. L. są członkami zarządu (...) Finanse S.A. uprawnionymi do reprezentacji Spółki. Jeśli chodzi natomiast o umowę przelewu wierzytelności z dnia 23 grudnia 2014r.: umowa ta została zawarta przez S. S. i R. L. działających w imieniu (...) Finanse I (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego oraz T. K., działającego w imieniu (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego. Załącznik do umowy cesji z dnia 23 grudnia 2014 r. stanowi akt notarialny z dnia 25 marca 2014 r. Rep. A nr. (...), z którego wynika umocowanie (...) Finanse S.A. do działania w imieniu mocodawcy m. in. w zakresie ustalania treści i zawierania wszelkich umów w celu zbycia przez Fundusz wierzytelności lub puli wierzytelności. Upoważnienie S. S. i R. L. wynika natomiast, tak jak to zostało wyżej wskazane, z odpisu pełnego z (...) Finanse S.A. W celu wykazania natomiast umocowania T. K. do zawarcia w imieniu (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego umowy cesji, powód przedłożył pełnomocnictwo z dnia 18 grudnia 2014 r. Umocowanie (...) Towarzystwa Funduszy Inwestycyjnych S.A. do działania w imieniu powoda, i odpowiednio, umocowanie (...) Towarzystwa Funduszy Inwestycyjnych S.A. do działania w imieniu (...) Finanse I (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego wynika z wyciągów z rejestru funduszy Inwestycyjnych, przedłożonych również do pozwu. Wskazać ponadto należy, że niestandaryzowany sekurytyzacyjny fundusz inwestycyjny zamknięty reprezentowany jest przez towarzystwo funduszy inwestycyjnych, co wynika z art. 4 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (tekst jedn. Dz.U. z 2014 r. poz. 157 z późn. zm.); towarzystwo funduszy inwestycyjnych spółka akcyjna tworzy fundusz inwestycyjny, zarządza nim i reprezentuje fundusz w stosunkach z osobami trzecimi. Organem funduszu inwestycyjnego jest towarzystwo, utworzone zgodnie z przepisami ustawy. W związku z powyższym zarzut pozwanych nie został przez Sąd I instancji uwzględniony, a sporne okoliczności za udowodnione przez powoda. W pozostałym zakresie - w ocenie Sądu Okręgowego - zgromadzony materiał dowodowy w sprawie jest spójny i logiczny, gdyż w szczególności oparty jest na zgromadzonych w sprawie dowodach z dokumentów.

W ocenie Sądu Okręgowego powództwo jest uzasadnione.

Zasadą prawa cywilnego jest możliwość zmiany wierzyciela bez zgody dłużnika. Możliwość taka wynika z art. 509 k.c. Zmiana taka odbywa się na podstawie umowy przenoszącej wierzytelność na osobę trzecią - umowy przelewu (cesji) wierzytelności. Strony takiej umowy nazywane są cedentem (strona zbywająca wierzytelność) i cesjonariuszem (strona nabywająca wierzytelność).

Jedynym ograniczeniem dotyczące formy przelewu wierzytelności wynika z art. 511 k.c. Zgodnie z tym przepisem przy wierzytelnościach stwierdzonych pismem przelew powinien być dokonany w takiej samej formie. Zasada dopuszczalności przelewu wierzytelności ma pewne ograniczenia. Nie można dokonać cesji wierzytelności, jeżeli byłoby to sprzeczne z ustawą, zastrzeżeniem umownym lub właściwością zobowiązania. Ustawowe zakazy zbywania wierzytelności wynikają min. z art 84 k.p. (prawo do wynagrodzenia za pracę), art. 912 k.c. (prawo dożywocia), 449 k.c. (odszkodowanie za szkodę na osobie), 595 k.c. (prawo odkupu), art. 602 k.c. (prawo pierwokupu), czy art. 863 § 1 k.c. (prawa wynikające z uczestniczenia w spółce). Na skutek umowy cesji Bank (...) S.A. z siedzibą we W. w dniu 16.12.2014 r. zbył wymagalną wierzytelność przysługującą od strony pozwanej na rzecz (...) Finanse

I (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K.. Następnie w dniu 23.12.2014 r. (...) Finanse I (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. zbył wierzytelności przysługującą mu od strony pozwanej na rzecz (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.. Zadłużenie strony pozwanej po przelaniu wierzytelności wynosiło 95 199,74 zł, na które składały się: należność główna w wysokości 71 666,78 złotych; -odsetki karne naliczone za opóźnienia w spłacie zobowiązania w wysokości 17 121,80 złotych; -odsetki umowne naliczone przez pierwotnego wierzyciela w wysokości 6 031,69 złotych; koszty 379,47 złotych. Nie zachodziły również żadne przesłanki uniemożliwiające nabycie przez powoda wierzytelności. I zgodnie z umową powód ją nabył. Pozwani nie podnosili żadnych okoliczności wskazujących na fakt, że umowa ta została zawarta z naruszeniem prawa. Sąd Okręgowy analizując treść załączonych do pozwu dokumentów, a w szczególności wyciągu z umowy przelewu wierzytelności, również nie stwierdził żadnych nieprawidłowości. Skoro tak, to powód miał prawo do całości wierzytelności dochodzonej przez poprzedniego wierzyciela i odsetek liczonych na bieżąco. Niniejszym postępowaniem powód dochodzi należności wynikającej z umowy zawartej między pozwanymi a poprzednim wierzycielem. Przedmiotowym pozwem strona powodowa dochodzi łącznie należności w wysokości 94 820,27 zł, na które składają się kapitał, odsetki umowne i karne wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty kapitału w wysokości 71 666,78 zł, liczonych od dnia następnego po dniu cesji, to jest od dnia 24.12.2014 r. do dnia zapłaty. Wskazać należy, że na potwierdzenie istnienia dochodzonego w niniejszym postępowaniu roszczenia powód przedłożył umowę o kredyt na działalność gospodarczą z dnia 11 lutego 2011 r., a także bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) z dnia 1 marca 2013 r., zaopatrzone w klauzulę wykonalności. W bankowym tytule egzekucyjnym wskazane zostały kwoty składające się na przysługujące pierwotnemu wierzycielowi roszczenie oraz okresy, za jakie naliczane były odsetki umowne oraz stopy procentowe, według których odsetki te zostały naliczone na roszczenie w wysokości 94.820,27 zł, oprócz niespłaconego przez pozwanych kapitału w wysokości 71.666,78 zł, składa się nadto kwota:

a. (...)69 zł tytułem odsetek umownych naliczonych za okres od dnia 10 sierpnia 2012 r. do dnia 28 lutego 2013 r., zgodnie z zasadą oprocentowania wyrażoną w Paragrafie 3.04 umowy kredytu;

b.17.121.80 zł tytułem odsetek karnych naliczonych za opóźnienie w spłacie zobowiązania. Odsetki te naliczone zostały za okres od dnia wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, tj. od dnia 1 marca 2013 r. do Daty G. wskazanej w umowie cesji z dnia 24 grudnia 2014 r., tj. do dnia 16 grudnia 2014 r. od kwoty:

-kapitału wynoszącego 71.666,78 zł, według zmiennej stopy procentowej w wysokości 3-krotności stopy kredytu lombardowego NBP, wynoszącej na dzień wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego 15,75% w stosunku rocznym,

-odsetek umownych wynoszących 6.031,69 zł według ustawowej stopy procentowej, wynoszącej na dzień wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego 13% w stosunku rocznym.

Zdaniem Sądu I instancji bezpodstawny jest zarzut strony pozwanej, że powód nie wykazał swojej legitymacji czynnej do występowania w niniejszym procesie. Samą skuteczność natomiast przejścia na powoda wierzytelności wskutek zawartej umowy przelewu wierzytelności potwierdza zawiadomienie skierowane do pozwanych przez pierwotnego wierzyciela o dokonanej sprzedaży przysługującej mu wierzytelności oraz oświadczenie Banku (...) S.A. z dnia 19 grudnia 2014 r., a także oświadczenie (...) Finanse I (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z dnia 9 lutego 2015 r., które potwierdzają skuteczne zawarcie tak umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 16 grudnia 2014 r., jak i umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 23 grudnia 2014 r. Na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, przeciwko pozwanym solidarnie prowadzone było postępowanie egzekucyjne przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi J. K., pod sygn. KM 316/15. Co istotne, pozwani nie kwestionowali zarówno faktu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego i zaopatrzenia go w klauzulę wykonalności, jak również kwot ujętych w bankowym tytule. Co za tym idzie, swoim milczeniem pozwani potwierdzili istnienie wierzytelności objętej bankowym tytułem egzekucyjnym, jak również ważność umowy, z której wierzytelność ta wynika. W samej treści bankowego tytułu egzekucyjnego znajduje się oświadczenie, w którym wierzyciel stwierdza, że roszczenie, którego tytuł ten dotyczy jest wymagalne.

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę na fakt, iż zgodnie z zapisami umowy kredytu, pozwani zobowiązanie z tytułu zawartej umowy mieli spłacić w terminie do dnia 10 lutego 2016 r., zatem najpóźniej z dniem 11 lutego 2016 r. roszczenie to stało się wymagalne. Termin ten był znany pozwanym, bowiem wynikał z umowy kredytu, dlatego też nie może być wątpliwości co do tego, iż pozwani są świadomi ciężącego na nich zobowiązania. Jeśli chodzi natomiast o zarzut dotyczący nieotrzymania przez pozwanych zawiadomień o dokonanej cesji wierzytelności, zważyć należy, iż z mocy art. 509 kc skuteczność przelewu wierzytelności nie jest zależna od wiedzy i zgody dłużnika. Jego wiedza jest istotna jedynie z punktu widzenia oceny skuteczności spełnienia świadczenia na rzecz cedenta. Dopóki zbywca nie zawiadomił dłużnika o przelewie, spełnienie świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek względem nabywcy, chyba że w chwili spełnienia świadczenia dłużnik wiedział o przelewie

Pozwani dodatkowo powołali się na przedawnienie

Zdaniem Sądu I instancji zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 118. KC „Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.” Stosownie natomiast do treści art. 123 § 1 pkt. 1 KC „bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.” Umowa kredytu stanowiąca podstawę dochodzonego przez powoda roszczenia została zawarta w dniu 11 lutego 2011 r. W dniu 1 marca 2013 r., z uwagi na niewywiązywanie się pozwanych z postanowień zawartej umowy, kredytodawca wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, który postanowieniem z dnia 8 maja 2013 r. został zaopatrzony w klauzulę wykonalności. Pozew w przedmiotowej sprawie został natomiast wniesiony przez powoda w dniu 9 października 2015 r., a więc jeszcze przed upływem terminu przedawnienia roszczenia.

Z tych też względów podniesiony przez pozwanych zarzut przedawnienia roszczenia nie znajduje uzasadnienia. Sąd Okręgowy przywołał orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego który wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2015 r. sygn. akt P 45/12 uznał za niezgodne z art. 32 ust. 1 Konstytucją RP przepisy art. 96 ust. 1 i art. 97 ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, odraczając jednakże utratę przez nie mocy do 1 sierpnia 2016 r. Trybunał w uzasadnieniu orzeczenia wskazał na charakter (...), czyniący z niego nieuzasadniony przywilej na rzecz banków. Godził on w zasadę równego traktowania, wyrażoną w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP. Nierówność tą można było wskazać aż w trzech relacjach. Występowała ona pomiędzy bankiem a jego klientem, jak również bankiem-wierzycielem a podmiotami będącymi wierzycielami, nie wyposażonymi w możliwość wystawienia (...) oraz dłużnikami banków i dłużnikami pozostałych podmiotów. W niniejszej sprawie bankowy tytuł egzekucyjny powstał jednak w dniu 8 maja 2012r, a a więc orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego nie może mieć do niniejszej sprawy zastosowania. Tym bardziej że Trybunał Konstytucyjny wyraźnie stwierdził w swoim orzeczeniu, że moc jego obowiązywania powstaje po 1 sierpnia 2016r. Taka decyzja Trybunału związana jest z zapewnieniem pewności obrotu gospodarczego, a co za tym idzie nie może być stosowana do stanów faktycznych powstałych przed wydaniem niniejszego orzeczenia, bo to spowodowałoby powstanie chaosu prawnego i zachwiałby zasadą pewności obrotu prawnego i gospodarczego. Dlatego też w niniejszej sprawie orzeczenie to nie ma zastosowania.

W ocenie Sądu Okręgowego nie ma zastosowania w niniejszej sprawie uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016r w sprawie sygn. akt III CZP 29/16 z uwagi na fakt, że w opisanym powyżej stanie faktycznym nie upłynął okres 3 lat od daty wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, czy też postawienia kredytu w stan wymagalności, do daty wszczęcia niniejszego postępowania, a więc mimo wszczęcia postępowania egzekucyjnego to termin przedawnienia nie upłynął, a więc nie może być mowy o jego przerwaniu.

W apelacji od tego wyroku pozwani zaskarżyli orzeczenie Sądu I instancji w całości zarzucając nierozpoznanie istoty sprawy z uwagi na pominięcie „merytorycznych wyjaśnień strony pozwanej i uznanie ich za niewiarygodne”, naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na wynik postępowania, a mianowicie:

- art. 232 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, że pozwani nie udowodnili, że zrobili wszystko aby sprawę załatwić polubownie, pozaprosesowo zakończyć ten spór, uznając wyjaśnienia pozwanych za niewiarygodne,
- art. 233 § 1 k.p.c. i w konsekwencji dokonanie oceny dowodów w sposób niewszechstronny, sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego, zasadami logicznego rozumowania poprzez nieuznanie wyjaśnień pozwanych jako dowodu w sprawie;
- art. 65 k.c. poprzez jego niezastosowanie,
- wydanie wyroku sprzecznego z uchwałą SN w sprawie III CZP 29/16.

W konkluzji skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości jako wydanego z rażącym naruszeniem prawa.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Przede wszystkim należy podkreślić, że Sąd Apelacyjny poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne podziela i przyjmuje za własne. Tym samym ustalone okoliczności stają się również ustaleniami sądu odwoławczego przez co nie zachodzi konieczność ich powtarzania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 września 2016 roku sygn. akt V CSK 702/15 niepubl. LEX nr 2109483).

Apelacja nie jest uzasadniona.

Nie można podzielić zarzutu nierozpoznania istoty sporu.

Do nierozpoznania istoty sprawy dochodzi wówczas, gdy rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy, gdy sąd zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania albo merytorycznych zarzutów strony, bezpodstawnie przyjmując, że istnieje przesłanka materialnoprawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 23 września 1998 r., II CKN 897/97, OSNC 1999, nr 1, poz. 22; z 15 lipca 1998 r. II CKN 838/97, LEX nr 50750; z 3 lutego 1999 r., III CKN 151/98, LEX nr 519260; wyroki Sądu Najwyższego z 12 lutego 2002 r., I CKN 486/00, OSP 2003 nr 3, poz. 36; z 21 października 2005 r., III CK 161/05, LEX nr 178635; z 12 listopada 2007 r., I PK 140/07, OSNP 2009, nr 1-2, poz. 2). Co do zasady zatem przez pojęcie „nierozpoznania istoty sprawy” należy rozumieć nierozstrzygnięcie żądań stron, czyli niezalenie przedmiotu sporu.

Wbrew odmiennemu zapatrywaniu skarżących Sąd I instancji rozważył wszystkie zarzuty pozwanych, co wynika bezspornie z treści pisemnych motywów rozstrzygnięcia. Natomiast uznanie jakiegoś dowodu za niewiarygodny nie uzasadnia zarzutu nierozpoznania istoty sporu.

Nie są trafne zarzuty naruszenia prawa procesowego.

Art. 233 § 1 k.p.c. wyraża zasadę swobodnej oceny dowodów przez sąd. Stanowi on, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Jak się powszechnie przyjmuje granice swobodnej oceny dowodów wyznaczają wymagania prawa procesowego, doświadczenie życiowe oraz reguły logicznego myślenia. To według sądu w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość i wagać moc środków dowodowych oraz ich wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego

Aby skutecznie postawić zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących ocenę dowodów dokonaną przez sąd, określenie, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając, lub zarzucenie sądowi, iż rażąco naruszył zasady logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego wraz z wykazaniem w jaki sposób do tego doszło oraz stwierdzeniem, że uchybienie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy.

Postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie może zaś polegać na zaprezentowaniu ustalonego przez siebie, na podstawie własnej oceny dowodów stanu faktycznego.

Odnosząc powyższe uwagi do okoliczności faktycznych rozpoznawanej sprawy nie sposób podzielić argumentację apelujących, że „uznanie ich wyjaśnień za niewiarygodne” uzasadnia zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Skarżący nie podjęli nawet próby wykazania, że oceniając materiał dowodowy Sąd I instancji naruszył wymienione w tym przepisie kryteria oceny dowodów.

Nie można również zarzucić Sądowi Okręgowemu błędnej oceny rozkładu ciężaru dowodu. Sąd I instancji prawidłowo przyjął, jakie okoliczności winny wykazać obie strony procesu. Niezależnie od tego kwestia polubownego załatwienia sporu, na tym etapie postępowania nie ma już znaczenia, skoro ostatecznie strony do porozumienia nie doszły.

Oczywiście bezzasadny jest zarzut „niezastosowania art. 65 k.c.”.

Zgodnie z art. 65. § 1 k.c. oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. W umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu (§ 2). Skarżący nie wyjaśnili w części motywacyjnej apelacji, czy chodzi o zastosowanie § 1 czy też § 2 tego przepisu i jakiego oświadczenia woli dotyczy ten zarzut.

Nie jest uzasadniony zarzut przedawnienia.

Nie ulega wątpliwości, że roszczenie powoda nie jest przedawnione.

Wymagalność roszczenia należy bowiem określić na 1 marca 2013 roku, a więc w dacie wniesienia pozwu przez stronę powodową (9 października 2015 roku) nie upłynął jeszcze 3-letni termin przedawnienia. Jak trafnie uznał Sąd Okręgowy do stanu faktycznego sprawy nie ma zastosowania uchwała Sądu Najwyższego w sprawie III CZP 29/16. W sprawie tej odpowiadając na pytanie, czy przerwa biegu przedawnienia spowodowana złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji przez wierzyciela będącego bankiem wywołuje skutek wobec cesjonariusza tej wierzytelności nie będącego bankiem, gdy egzekucja prowadzona na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego klauzulą wykonalności została umorzona na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c.?" Sąd Najwyższy podjął uchwałę: „Nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.)”. Z treści uzasadnienia tejże uchwały wynika, że zagadnienie prawne dotyczy takiej sytuacji faktycznej, w której wniosek banku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego przerwał bieg przedawnienia, przerwa zakończyła się z datą prawomocnego postanowienia w przedmiocie umorzenia postępowania z urzędu na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. wobec nieskuteczności egzekucji, po czym bieg przedawnienia rozpoczął się na nowo (art. 124 k.p.c.) i cesjonariusz nie będący bankiem nabył wierzytelność. Odpowiedzieć trzeba więc na pytanie, czy cesjonariusz, który nie jest bankiem może skorzystać ze skutków prawnych uprzywilejowanego trybu dochodzenia i egzekwowania roszczenia przez banki na podstawie art. 96 – 98 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (j.t. Dz. U. z 2015 r., poz. 128; dalej Pr. bank.), które obowiązywały do dnia 27 listopada 2015 r., skoro nabywa wierzytelność wraz ze wszystkimi związanymi z nią prawami (art. 509 § 2 k.p.c.). W stanie faktycznym sprawy, w której Sąd Najwyższy wydał uchwałę III CZP 29/16, od daty wymagalności roszczenia do daty wniesienia pozwu przez fundusz sekurytyzacyjny minęły już 3 lata.

W rozpoznawanej sprawie 3-letni termin przedawnienia nie upłynął od daty postawienia kredytu w stan wymagalności i strona powodowa nie miała potrzeby powoływania się na przerwanie biegu przedawnienia wobec poprzednika prawnego.

Z tych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację rozstrzygając o kosztach postępowania apelacyjnego na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c.